DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK III Warszawa, dnia 3 lutego 1948 r. Nr 2

Treść:

6

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 22 stycznia 1948 r.

(Nr. Wet. 2-III-8/9)

w sprawie reglamentacji biopreparatów dla celów weterynaryjnych.

Nawiązując do zarządzenia mego z dnia 12 grudnia 1946 r. Nr Wet. 2-III-1/73 z dniem dzisiejszym zwalniam z reglamentacji surowicę przeciw cholerze drobiu i szczepionkę przeciw pomorowi kur.

wz. Minister:

St. Tkaczow

7

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 26 stycznia 1948 r.

(Nr Wet. 2-III-2/17-47 r.)

w sprawie kontroli i sposobu wprowadzania w obrót kultur niezjadliwego szczepu różycowego.

Na podstawie art. art. 18 i 112 Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) z uwzględnieniem wprowadzonych zmian i w ślad za zarządzeniem moim z dnia 31 grudnia 1947 r. Nr Wet. 2-III-8/75, zarządzam, co następuje:

1. Zakłady upoważnione do produkcji kultur niezjadliwego szczepu różycowego, podlegają państwowemu nadzorowi, właściwego wojewody, wykonywanemu przez naczelnika wydziału weterynarii Urzędu Wojewódzkiego, który dwa razy w miesiącu, w okresie produkcji, pobierać będzie próby szczepu niezjadliwego kultury i przesyłać ją będzie do P.I.W. w Puławach, celem zbadania na zdatność szczepu do użytku.
2. Ogólny nadzór fachowy nad produkcją kultur niezjadliwego szczepu, powierzam Dyrektorowi P.I.W. w Puławach i jego czynię odpowiedzialnym za produkcję.
3. Kierownicy zakładów upoważnieni do produkcji tych kultur obowiązani są przesyłać próby szczepu do kontroli w P.I.W. w Puławach w razie wypadku zaobserwowania jakichkolwiek ujemnych spostrzeżeń.
4. Kultur niezjadliwego szczepu różycowego nie wolno wprowadzać do obrotu, przed dokonaniem kontroli na miejscu w zakładzie produkującym przez kierownika zakładu i uznaniu ich za zdatne do użytku.
5. Kultury te winny być wprowadzane do obrotu w oryginalnym opakowaniu zakładu produkującego i tylko w ampułkach zatopionych 5 i 10 cm, w stosunku 1 : 3, zaopatrzonych w etykiety z napisem: Niezjadliwa kultura różycowa, zawartość w cm Nr serii, termin ważności. Przed użyciem wstrząsnąć.
6. Kultury niezjadliwego szczepu mogą być wydawane wyłącznie na zapotrzebowanie zgłoszone przez lekarzy wet. po okazaniu przez nich dowodu wpłaty na właściwe konto w P.K.O.
7. Zakłady upoważnione do produkcji tych kultur obowiązane są prowadzić:
   a. księgę kontroli szczepu różycowego,
   b. księgę produkcji (ilość wyprodukowanych kultur),
   c. księgę wydanych kultur z podaniem daty, nazwiska zamawiającego lekarza wet. i ilości wydanych kultur.

wz. Minister:

St. Tkaczow

8

OKÓLNIK Nr 32

z dnia 11 grudnia 1947 r.

(Nr Wet. 3-IV-1/40)

w sprawie produkcji bekonów i przetworów mięsnych peklowanych przeznaczonych do wywozu zagranicę.

W celu unormowania postępowania przy produkcji i wywozie zagranicę bekonów i przetworów mięsnych peklowanych zarządzam, co następuje:

1. Produkcja bekonów i przetworów mięsnych peklowanych przeznaczonych do wywozu zagranicę może odbywać się tylko w odpowiednio urządzonych bekoniarniach względnie przetwórniach wyznaczonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.
2. Każdej wyznaczonej bekoniarni względnie przetwórni zostanie przez Ministerstwo nadany właściwy numer, który będzie umieszczony na pieczęciach do znakowania mięsa przeznaczonego do produkcji bekonów i

przetworów peklowanych. Ten sam numer będzie uwidoczniony na etykietach umieszczonych na opakowaniu odnośnych artykułów (na balotach, skrzyniach itp.).

3. Do przerobu na bekony oraz na przetwory mięsne peklowane może być dopuszczone jedynie mięso pochodzące ze zwierząt zbadanych przed ubojem i po uboju przez lekarza weterynaryjnego i uznane za zdatne do spożycia bez ograniczeń.

Badanie mięsa przeprowadzać należy zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 305) w ten sposób, aby przynależne węzły chłonne zostały w naturalnym połączeniu z częściami mięsa przeznaczonymi do przerobu.

Nacinanie tych węzłów i wszystkie czynności przy badaniu mięsa należy wykonywać w sposób ostrożny, aby przez uszkodzenie mięsa nie obniżyć jego wartości handlowej.

Części mięsa z usuniętymi przynależnymi węzłami chłonnymi nie powinny być dopuszczone do wywozu zagranicę.

4. Do przeróbki na bekony może być dopuszczone tylko mięso pochodzące z uboju w rzeźni, bekoniarni lub przetwórni, ewentualnie w rzeźni, w której bekoniarnia lub przetwórnia się znajduje; do przeróbki zaś na przetwory mięsne peklowane może być dopuszczone również mięso z uboju dokonanego w innej rzeźni.

Na żądanie posiadaczy zamierzających dostarczać przetwórniom szynki na przetwory peklowane, lekarze weterynaryjni — organa urzędowego badania, zamiast oznakowania przez nałożenie odbitek pieczęci przy użyciu tuszu — winni oznakować je sposobem wypalania.

5. Tusze wieprzowe przeznaczone do przerobu na bekony, po zbadaniu i uznaniu za zdatne do spożycia, będą oznakowane wypalonymi na skórze odbitkami pieczęci owalnej z napisem „Government Inspected Poland No..“ według wzoru załącznika Nr 1.

Oznakowanie to jest znakiem weterynaryjnym i winno być rozmieszczone w sposób podany w załączniku Nr 2.

Przy wywozie zagranicę bekonu ciętego lub przetworów peklowanych w kawałkach, każdy oddzielny kawałek winien posiadać na skórze jedną wypaloną odbitkę wymienionej wyżej pieczęci.

Dodatkowe znakowanie mięsa przeznaczonego na eksport również pieczęciami używanymi do znakowania mięsa w obrocie krajowym jest niedopuszczalne.

Pieczęcie weterynaryjne wyżej wymienione winny się znajdować pod opieką lekarzy weterynaryjnych — organów urzędowego badania i używane będą tylko na ich polecenie i w ich obecności.

6. Niezależnie od oznakowania wyżej wymienioną pieczęcią owalną, każda część mięsa wywożonego zagranicę winna być oznakowana tatuowanym znakiem „Polish“ umieszczonym na skórze według wzoru załącznika Nr 3.

7. Do peklowania bekonów i przetworów mięsnych może być używany jedynie wodny rozczyn soli kuchennej z dodatkiem azotanu potasu lub sodu (saletra potasowa lub sodowa), albo azotynu sodu (nitryt).

Solanka nastrzykowa winna posiadać stężenie 24 — 26° Bauma i w chwili nastrzykiwania winna mieć temperaturę +2° do + 6°C. Solanka zaś basenowa używana do peklowania trwającego niedłużej niż 6 dni winna posiadać stężenie 20 — 25° Bauma o temperaturze + 4° do +6°C, a przy peklowaniu ponad 6 dni (do 8 dni) stężenie — 21° Bauma o temperaturze nieprzekraczającej + 4,5°C.

W stosunku do użytej soli kuchennej ilość azotynu sodowego (nitrytu) nie może przekraczać 0,5%, zaś azotanu potasowego (saletry potasowej) lub azotanu sodowego (saletry sodowej) nie może przekraczać 4%.

Nastrzykiwanie mięsa solanką winno odbywać się pod ciśnieniem nie niższym, aniżeli 80 funtów angielskich na 1 cal ang. Mięso winno przebywać w solance niekrócej, aniżeli przez 96 godzin, a po wyjęciu go z solanki winno przebywać na ociekaniu niekrócej, aniżeli przez 48 godzin.

Bekony i przetwory peklowane winny być wywiezione z przetwórni do stacji wyjściowej (portu) niepóźniej, aniżeli w 25 dni od daty uboju zwierząt, z których mięso pochodzi.

8. Każde opakowanie przesyłek bekonów i przetworów mięsnych peklowanych winno być zaopatrzone przynajmniej w dwie etykiety (przywiązane do balotu, lub nalepione na skrzyniach). Etykiety te zastępują wywozowe świadectwo weterynaryjne.

Etykiety winny zawierać w owalu znak weterynaryjny „Government Inspected Poland“ i Nr przetwórni, a pod owalem datę opakowania i podpis upoważnionego lekarza weterynarii według wzoru załącznika Nr 4.

W razie stwierdzenia, że bekony i przetwory peklowane nie odpowiadają przepisom wyżej podanym, upoważniony lekarz weterynaryjny wstrzyma transport i zawiadomi w drodze telegraficznej Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych—Departament Weterynarii oraz Komitet Porozumiewawczy Eksporterów Mięsa w Warszawie Al. Stalina 36.

9. Nadzór nad produkcją, pakowaniem i wysyłką bekonów i przetworów mięsnych peklowanych wykonują lekarze weterynaryj-

ni specjalnie do tego upoważnieni przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

Do obowiązków upoważnionych lekarzy wet. należy również nadzór nad prowadzeniem dzienników bekoniarni względnie przetwórni dotyczących produkcji, nadzór nad przepisowym pakowaniem mięsa oraz prowadzenie dziennika przebiegu produkcji wg wzoru zał. Nr 5 i wydawanie etykiet.

Koszta nadzoru pokrywa bekoniarnia, względnie przetwórnia wg taryfy ustalonej przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

Minister:

J. Dąb-Kocioł

Wzór pieczęci

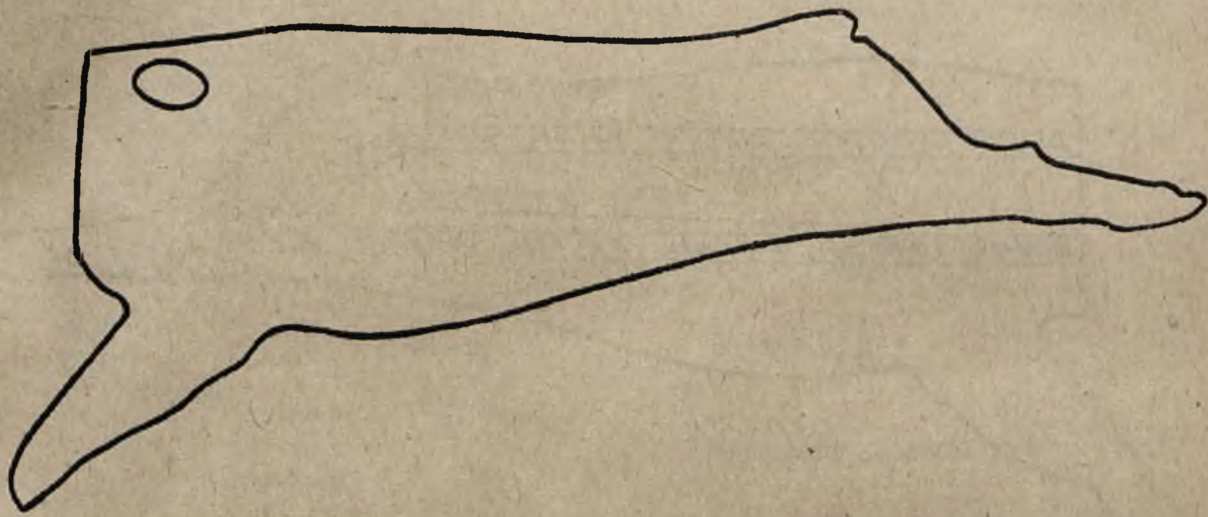
Zał. No. 1.

Wielkość naturalna. Numer ustala Min. Rol. i R. R.

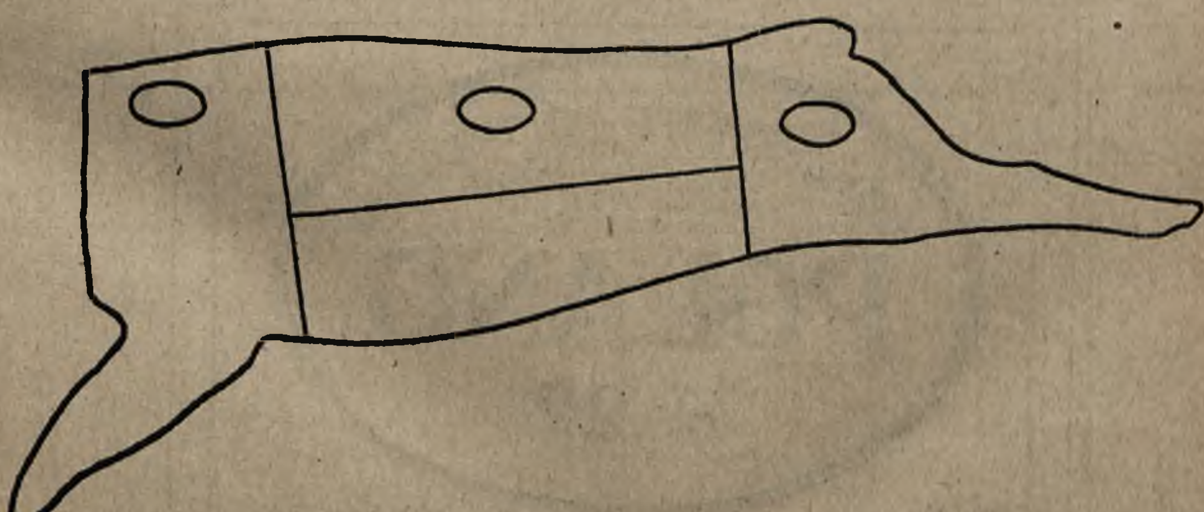
Wzór

Zał. No. 2

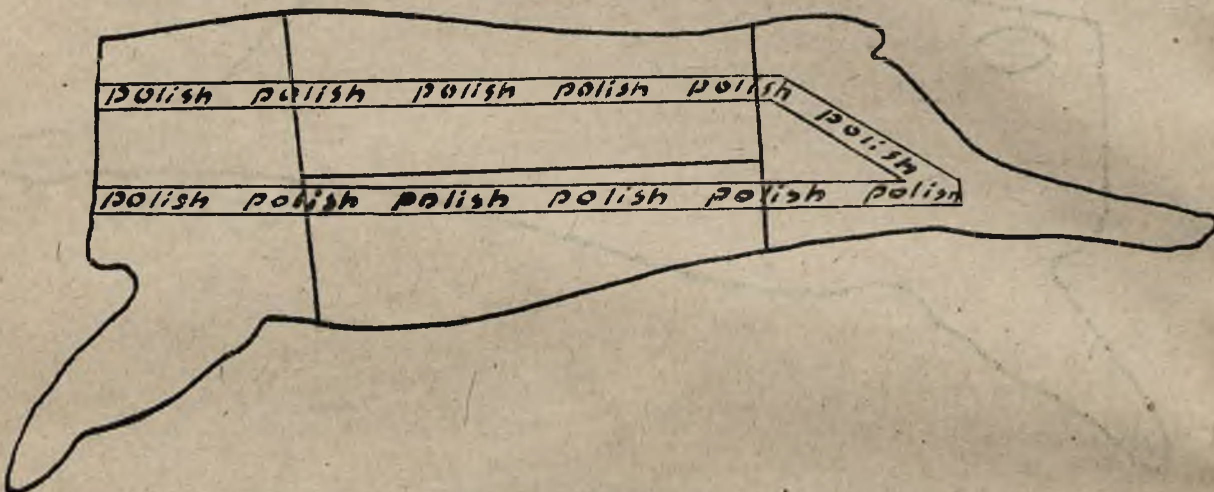
/miejsce znakowania/
całego bekonu

Wzór

(miejsce znakowania)
ciętego bekonu

Wzór Zał. No. 3.

miejsce tatuowanego znaku kraju pochodzenia „Polish"

Wzór etykiety Zał. No. 4.

/wielkość naturalna/

(Wzór stronicy pierwszej)

Załącznik Nr 5

Dziennik Przebiegu Produkcji bekonów i przetworów mięsnych peklowanych

w . . . . Nr. . . . .
(wpisać nazwę przetwórni)

w . . . .
(wpisać miejscowość)

za czas od . . . . do . . . .

. . . .
upoważniony lekarz weterynaryjny

(Wzór stronic wewnętrznych)

strona lewa

Przyjęto do przerobu na bekon		Przyjęto do przerobu na przetwory			Włożono do solanki		Wyjęto z solanki		Nr kolejny świadectwa mięsa przywozowego
Data uboju	Ilość połówek	Data	Ilość szynek	Ilość innych kawałków mięsa	Data	Godz.	Data	Godz.	

strona prawa

Zapakowano						Odprawiono transport			Wydano etykiet	Pobrano opłat	Uwagi
Data	Godz.	Ilość balotów	Zawartość w sztuk.	Ilość skrzyń	Zawartość ilość	Data	Ilość balotów	Ilość skrzyń			

9

OKÓLNIK Nr 33

z dnia 27 stycznia 1948 r.

(Nr Og. Org. I-8/12/48)

w sprawie prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Okólnik Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych Nr 29 z dnia 7 listopada 1947 r. Nr Og. Org./I-8/9 w sprawie rozpowszechnienia pism okólnych, zarządzający drukowanie pism tych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, zamiast powielania ich, nakłada tym samym na wszystkie jednostki organizacyjne podległe Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych obowiązek prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa.

Wobec powyższego wszystkie urzędy, instytuty i przedsiębiorstwa podległe Ministerstwu, obowiązane są zgłosić w Ministerstwie do dnia 20 lutego 1948 r. wykaz ich jednostek organizacyjnych z podaniem dokładnego adresu i ilości egzemplarzy Dziennika Urzędowego, zaprenumerowanego dla tych jednostek.

Urzędy Wojewódzkie podadzą dla Działów Rolnictwa i Reform Rolnych, Referatów Rolnictwa i Reform Rolnych, Weterynarii, Powiatowych Inspektorów Oświaty Rolniczej oraz Rejonowych Kierownictw Robót Wodno-Melioracyjnych ilość egzemplarzy i adresy w ten sposób aby egzemplarze np. dla Starostwa objęte zostały jednym adresem.

Ministerstwo uważa zarządzenie to jako zalecenie dla innych prenumeratorów.

Dzienniki Urzędowe Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych wysyłane będą bezpośrednio do odbiorców. Utrzymuje się dotychczasowy tryb uiszczania prenumeraty, która ustalaną będzie każdorazowo i zamieszczaną na odwrocie Dziennika Urzędowego.

Nadmienia się dla informacji, że zgodnie z okólnikiem Prezydium Rady Ministrów Nr 43 z dnia 22 sierpnia 1947 r. w sprawie przedruków w Dziennikach Urzędowych Ministerstw, akty prawne, drukowane w Dzienniku Ustaw R. P., nie będą przedrukowywane w Dziennikach Urzędowych, natomiast odbitki tych aktów dołączane będą do Dziennika Urzędowego. Dziennik Urzędowy w treści swej zawierać będzie wzmiankę o aktach prawnych Dziennika Ustaw R. P., obchodzących bliżej resort Rolnictwa i Reform Rolnych.

Minister:
J. Dąb-Kocioł

10

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 grudnia 1947 r.

(Nr UR/5.I. 1/19)

w sprawie postępowania na skutek zmian w szerokości pasów drogowych w akcji osadniczej

W załączeniu przesyłam do wiadomości i stosowania zarządzenie Ob. Ministra Komunikacji Nr IX-D-2/j/19/47 z dnia 5 grudnia 1947 r. stanowiące dodatkowe wyjaśnienie i uzupełnienie zarządzenia Ob. Ministra Komunikacji Nr IX-D-2/j/11/47 z dnia 29 marca 1947 r. załączonego przy piśmie okólnym z dnia 19 maja 1947 r. Nr UR/5.I.1./19 w sprawie ustalenia szerokości pasów drogowych w związku z przebudową ustroju rolnego (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych Nr 6 poz. 61 z dnia 10 lipca 1947 r.).

Jednocześnie zarządzam poddanie rewizji i sprostowanie (zmianę — poprawienie) tych operatów technicznych, dotyczących regulacji gospodarstw, (planów regulacyjnych i planów zagospodarowania terenowego), przy realizacji których na skutek ustalenia pasów drogowych w myśl zarządzenia Ob. Ministra Komunikacji z dnia 29 marca 1947 r. należałoby znieść istniejące budynki niezniszczone lub zniszczone, a nadające się do odbudowy, zwłaszcza gdy te budynki są murowane.

W sprawie przydziału działek powstałych w związku ze zmianą projektowanych pasów drogowych winny być stosowane następujące zasady postępowania:

I. Ziemie Dawne. Działki wraz ze znajdującymi się na nich budynkami należy przydzielić tym nabywcom, których grunty przylegają do

tych działek, włączając je do nadanych gospodarstw, oszacować całość, wydać dokument nadania ziemi oraz decyzję w przedmiocie klasyfikacji i szacunku gruntów. Jeżeli gospodarstwa zostały już nadane lub zahipotekowane, na wymienione wyżej działki należy wydać dodatkowe dokumenty nadania, przeprowadzić szacunek oraz wydać decyzję w przedmiocie klasyfikacji i szacunku gruntów.

II. Ziemie Odzyskane. Po włączeniu działek do projektowanych gospodarstw należy zawiadomić władze osiedleńcze o obszarze działek i rozmiarze budynków celem odpowiedniego zredagowania orzeczenia z art. 25 dekretu z dnia 6 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 49 poz. 279). Jeżeli gospodarstwa zostały już nadane zmiana obszaru następuje w drodze sprostowania aktu nadania przez Powiatową Komisję Osadnictwa Rolnego, jeżeli po włączeniu działki zajętej poprzednio pod drogę powierzchnia gospodarstwa rażąco przekracza normy obszarowe (vide pismo okólne Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 16 grudnia 1947 r. Nr III/12861/Del Uwł./47) a w pozostałych wypadkach przez wydanie lub sprostowanie orzeczenia z art. 30 wymienionego dekretu.

W wypadku gdy gospodarstwa zostały już zahipotekowane, (dotyczy to całego obszaru Państwa), należy złożyć w sądzie dodatkowe wnioski, dotyczące wpisania prawa własności wspomnianych wyżej działek.

wz. Minister:
St. Tkaczow

Załącznik:

MINISTER KOMUNIKACJI
Nr IX-D-2/j/19/47

Warszawa, dnia 5 grudnia 1947 r.

SZEROKOŚĆ PASÓW DROGOWYCH — WYJAŚNIENIE.

Do

Obywatela Wojewody
w . . . .
(wszystkich)

Jak wykazała praktyka zarządzenie moje z dn. 29.III. 1947 r., Nr IX-D-2/j/11/47 (Dz. Urz. Min. Kom. Nr 5/47, poz. 70) o ustaleniu szerokości pasów drogowych przy przebudowie ustroju rolnego nie wszędzie jest w sposób właściwy interpretowane.

W związku z tym — w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych oraz Odbudowy (Główny Urząd Planowania Przestrzennego) — wyjaśniam dodatkowo i zarządzam, co następuje:

1) Do czasu ustalenia w drodze ustawodawczej nowej klasyfikacji dróg państwowych i wojewódzkich, a następnie przez organa samorządowe dróg powiatowych i gminnych, szerokość pasów drogowych na obszarach objętych przebudową ustroju rolnego należy projektować według dotychczasowej klasyfikacji dróg, jednakże w ścisłym porozumieniu z Regionalnymi Dyrekcjami Planowania Przestrzennego.

W razie różnicy zdań co do szerokości tych pasów należy niezwłocznie sprawę przedstawić Ministerstwu Komunikacji do decyzji.

Ostateczna decyzja o szerokości pasa danej drogi winna być doręczona Władzom Ziemskim, przeprowadzającym przebudowę ustroju rolnego, najdalej w ciągu 1 miesiąca od chwili zgłoszenia przez nie wniosku o ustalenie szerokości pasa.

2) Wydzielenie pasów drogowych winno być dokonywane w zasadzie symetrycznie w stosunku do osi istniejącej drogi o nawierzchni twardej.

Jednak w wypadkach wyjątkowych, spowodowanych trudnościami terenowymi, względnie warunkami gospodarczymi i zabytkowymi, lub też względami na przyszłe urządzenie drogi — wydzielenie pasa drogowego może być dokonane asymetrycznie w stosunku do osi drogi.

3) Na odcinkach obudowanych w osiedlach istniejących pas drogowy należy tak projektować, by bez specjalnie uzasadnionej potrzeby nie zachodziła konieczność rozbiórki budynków, zwłaszcza murowanych.

Gdyby z powyższych względów na tych odcinkach nie udało się uzyskać szerokości pasów drogowych, przewidzianych w p. 1 w/w zarządzenia z dn. 29.III.47 r. należy zaprojektować urządzenie drogi według typu miejskiego, stosownie do potrzeb ruchu na danej drodze, względnie zaprojektować przełożenie drogi poza osiedle i w tym celu wydzielić odpowiedniej szerokości pas drogowy.

Przełożenie poza osiedle należy stosować w wypadkach wyjątkowych a mianowicie, gdy osiedle ciasno zbudowane położone jest przy drodze o przewidywanej wielkiej intensywności ruchu przelotowego.

Przełożenia poza osiedle dróg państwowych i wojewódzkich wymaga zatwierdzenia przez Ministerstwo Komunikacji, zaś dróg powiatowych i gminnych — przez Wydział Komunikacyjny właściwego Urzędu Wojewódzkiego.

4) Przy projektowaniu na obszarze przebudowy ustroju rolnego nowych odcinków dróg np. przełożenie istniejących dróg o nawierz-

chni twardej poza osiedle, należy w terminie uzgodnionym z władzami ziemskimi wskazać im w terenie dla ustalenia potrzebnych pasów drogowych przebiegu osi tych dróg.

5) Pasy drogowe, na których znajdują się tory kolei normalno — lub wąskotorowych, należy projektować o szerokości większej niż podają normy w pkt. 1 w/w zarządzenia z dn. 29.III.47 r., tak, aby w przyszłości można było tory kolejowe przesunąć poza obręb drogi na własne torowisko.

Szerokości te winny być uzgodnione z właściwymi zarządami kolejowymi, przy czym należy brać pod uwagę, że niektóre urządzenia dla drogi i kolei mogą być wspólne.

Obecnie istniejące pasy kolei, o ile nie zachodzi specjalna konieczność, nie powinny być na ogół poszerzane.

6) Wprowadzam niniejszym do powołanego zarządzenia z dn. 29.III.1947 r. następujące uzupełnienia:

a) w ust. 5 pkt a) — po słowach: „dla dróg I kl. (państwowych i wojewódzkich)..." wstawić należy słowa „z wyjątkiem nowoprojektowanych odcinków dróg do czasu ich wybudowania..." itd.
zaś w pkt b) — po słowach „dla dróg II i III kl. (powiatowych i gminnych)..." wstawić należy słowa ... „oraz dróg nowoprojektowanych I klasy do czasu ich wybudowania..." itd.

b) w ust. 7 — po słowach ... „przy drogach I kl. (państwowych i wojewódzkich)... należy wstawić słowa: „...w osiedlach nowoprojektowanych"... itd.

7) Należy na wniosek władz ziemskich przeprowadzających przebudowę ustroju rolnego, poddać rewizji dotychczas ustalone szerokości pasów drogowych zgodnie z podanymi wyżej zasadami.

Dotyczy to w pierwszym rzędzie odcinków, na których na skutek ustalenia nowych pasów drogowych, należałoby znieść istniejące budynki niezniszczone lub zniszczone, a nadające się do odbudowy.

Minister:
J. Rabanowski

11

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 stycznia 1948 r.

(Nr FZ/3-I-1/2/48)

w sprawie pomiarów szacunku oraz zahipotekowania resztówek Samopomocy Chłopskiej.

Celem uregulowania sprawy przelania tytułu własności resztówek poparcelowanych na Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej zgodnie z dekretem z dnia 12 czerwca 45 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 162), polecam przystąpić natychmiast do prac związanych z oszacowaniem resztówek.

I. Przedmiot szacunku.

Oszacowaniu podlegają resztówki uwidocznione w wykazach Wojewódzkich Komisji podziału resztówek przeznaczonych dla Samopomocy Chłopskiej, które to wykazy zostały swego czasu zatwierdzone przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych i to bez względu na to, czy resztówki te znajdują się obecnie w użytkowaniu Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej, czy też Związku Samopomocy Chłopskiej.

Oszacowaniu podlegają również zakłady przemysłu rolnego, położone na resztówkach będących w posiadaniu innych instytucji z wyjątkiem zakładów przemysłowych tak związanych z resztówką, że nie da się go wydzielić z resztówki, zakładów przemysłu, które służą dla celów szkoleniowych oraz jako warsztaty doświadczalne przy szkołach rolniczych, jak również tymczasowo tych zakładów przemysłowych, które położone są na resztówkach użytkowanych przez Państwowe Nieruchomości Ziemskie oraz młynów i wiatraków o zdolności przemiałowej poniżej 3 ton, położonych na resztówkach przeznaczonych dla Samopomocy Chłopskiej, a które to zakłady młyńskie zostały już przekazane repatriantom.

Wartość obiektów, z wyjątkiem przemysłu rolnego, należy szacować zgodnie z instrukcjami w kwintalach żyta.

II. Organa dokonywujące szacunku i pomiaru resztówek.

Szacunek resztówek ustalają Powiatowe Komisje Szacunkowe w składzie:

Delegata Powiatowej Rady Narodowej jako przewodniczącego oraz delegatów:

Referatu Rolnictwa i Reform Rolnych, właściwego Urzędu Skarbowego, Zarządu Powia-

towego Związku Samopomocy Chłopskiej, Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej nabywającej resztówkę i Powiatowego Referenta Przemysłowego.

W wypadku załatwiania spraw resztówkowych na terenie, gdzie Spółdzielnia Samopomocy Chłopskiej nie jest jeszcze zorganizowana — w miejsce delegata Spółdzielni wchodzi przedstawiciel Gminnego Związku Samopomocy Chłopskiej, a w braku tegoż — Gminnej Rady Narodowej.

Jeżeli na terenie resztówki znajduje się przedsiębiorstwo przemysłowe, to w razie potrzeby należy powołać rzeczoznawców przysięgłych z głosem doradczym. O powołaniu do Komisji zaprzysiężonych rzeczoznawców decyduje przedstawiciel władz rolnych.

Pomiarów resztówek dokonuje mierniczy przysięgły, zaangażowany przez Związek Samopomocy Chłopskiej i zatwierdzony przez Urząd Wojewódzki — Dział Rolnictwa i Reform Rolnych, przy czym dla zakładów przemysłu rolnego winien być sporządzony odrębny operat pomiarowy łącznie z planem.

III. Zasady szacunku.

Szacunek gruntów, zabudowań, inwentarzy żywych i martwych, z wyjątkiem zakładów przemysłu rolnego — przeprowadzić należy w myśl postanowień dekretów z dnia 6 września 1944 r. oraz z dnia 6 września 1946 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej oraz wydanych w ramach tych dekretów dwóch instrukcji, a to:

a) na terenie Ziem Dawnych instrukcji z dnia 12 grudnia 1946 r. w sprawie ustalania ceny sprzedażnej nieruchomości ziemskich, ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, Nr 1 z 1947 r.,

b) na terenie Ziem Odzyskanych — instrukcji ogłoszonej w Dz. U. R. P. Nr 74 z r. 1947, poz. 471

— precyzujących postanowienia art. 14 wyżej wymienionego z dnia 6 września 1944 r. dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Wycenienia maszyn i urządzeń przemysłu rolnego należy dokonać na podstawie cen z r. 1938, przyjmując ich pełną ówczesną wartość i biorąc za podstawę wartość przedmiotu nowego. Od tak ustalonej ceny, wyrażonej w złotych przedwojennych, należy odjąć sumę ubytku wartości wywołaną zużyciem względnie zniszczeniem przedmiotu. W ten sposób uzyskana suma złotych przedwojennych przedstawiać będzie teoretyczny szacunek, który zostanie przeliczony na wartość aktualną odrębnym zarządzeniem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Szacunek budynków, maszyn, inwentarzy żywych i martwych powinien być dokonany na podstawie protokółu zdawczo - odbiorczego. W wypadku, gdy protokółu nie sporządzono, należy dokonać szacunku według stanu ilościowego w dniu oszacowania z uwzględnieniem możliwych do stwierdzenia zmian, zaszłych w czasie od chwili przejęcia resztówki do dnia szacunku.

Budynki należy szacować według stanu uwidocznionego w protokóle zdawczo-odbiorczym, to jest również i te, które użytkownik w czasie użytkowania zużył, sprzedał lub zdewastował. W protokóle załączniku należy te ubytki uwidocznić i podać bliższe szczegóły powodujące ubytek. Powyższe postanowienia dotyczą również szacowania ubytków inwentarzy żywych i martwych przemysłu rolnego oraz gospodarstw stawowych.

O wszelkiej zawinionej dewastacji obiektu należy sporządzić oddzielny protokół z uwidocznieniem wartości i okoliczności oraz sprawców. W sprawozdaniach miesięcznych, omówionych w części 9, należy podać dane w tej sprawie.

Nie podlegają szacunkowi wszelkie wartości zasadnicze, zwiększające wartość masy majątkowej, a wniesione w czasie użytkowania. Jednakowoż o ile obiekt taki był użytkowany przez osobę trzecią, wartość zwiększająca masę majątkową podlega natychmiastowemu rozliczeniu, po cenie w danej chwili obowiązującej, pomiędzy poprzednim użytkownikiem, a nowym nabywcą.

Wszelkie nakłady konieczne, które powinien poczynić przeciętnie dobry gospodarz, podlegają szacunkowi, lecz nie podlegają rozliczeniu.

Właściwą do kwalifikowania co należy uznać za nakład konieczny, a co za zwiększenie masy majątkowej lub przybytek — jest komisja szacunkowa.

IV. Uzupełnienie areału resztówek.

Dla umożliwienia Związkowi Samopomocy Chłopskiej prowadzenia na resztówkach i stworzenia w nich ośrodków społecznych, wymienionych art. 2 dekretu z dnia 12 czerwca 1945 r., należy w miarę istniejących możliwości, na podstawie złożonych przez Związek Samopomocy Chłopskiej wniosków zaprojektować powiększenie areału resztówek o grunta orne i łąki o ogólnym obszarze nieprzekraczającym 10 do 20 ha użytków rolnych. Wnioski te wymagają zatwierdzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. W wypadkach złożenia wniosku o nadzielenie ziemi do obiektu, szacunek rolny tego obiektu wstrzymuje się do czasu uzyskania odpowiedzi z Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

V. Pokrywanie kosztów Komisji Szacunkowej i mierniczego przysięgłego.

Koszty pomiaru resztówek, sporządzenia planu przez mierniczego przysięgłego oraz Komi-

sji Szacunkowych pokrywa Związek Samopomocy Chłopskiej.

VI. Operaty szacunkowe.

Operaty szacunkowe winny być sporządzane w 5-ciu egz., z których otrzymują:

a) Spółdzielnia przejmująca resztówkę 1 egz.
b) Dział Rolnictwa i Reform Rolnych 2 egz.
c) Referat Rolnictwa i R. R. (Starostwa) 1 egz.
d) Wojewódzki Związek Samopomocy Chłopskiej 1 egz.

Dla zakładów przemysłu rolnego winien być sporządzony odrębny operat szacunkowy.

W każdym operacie szacunkowym należy wykazać odrębnie wartość:

a) gruntów,
b) gruntów pod wodami,
c) budynków mieszkalnych oraz budynków gospodarczych, które nie stanowią części zakładu przemysłu rolnego,
d) urządzeń specjalnych jak szklarnie, inspekty, plantacje warzyw trwałych, sady, szkółki itp.,
e) inwentarzy żywych i martwych,
f) maszyn i urządzeń przemysłowych,
g) budynków związanych z przemysłem rolnym,
h) innych składników wyżej nie wymienionych.

Wartość budynków wymienionych w pkt. c) podlega szacunkowi, lecz nie podlega zapłacie, dlatego nie powinna być wliczona do sumy ogólnej elaboratu.

VII. Przepisanie tytułu własności resztówek.

Po ustaleniu wartości i sporządzeniu przez mierniczego przysięgłego planu resztówki rolnej, Dział Rolnictwa i Reform Rolnych, Urzędu Wojewódzkiego wyda nabywającej Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej orzeczenie stwierdzające przeniesienie własności resztówki. Orzeczenie stanowi tytuł do przepisania własności w księdze hipotecznej (gruntowej).

Odnośnie zakładów przemysłu rolnego wydanie orzeczenia stwierdzającego przeniesienie własności będzie mogło nastąpić po wydaniu przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zarządzenia przeliczającego wartość złotych przedwojennych na wartość obecną, o czym mowa w dziale III pkt b).

VIII. Rozbiórka budynków.

Ponieważ budynki na resztówkach należy dostosować do zadań, jakim mają one służyć, Komisja Szacunkowa rozdysponuje nadkompletne budynki na resztówkach w mysl instrukcji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 czerwca 1947 r. O ileby materiały z rozbiórki zbędnych budynków nabyli nie parcelanci danego majątku, to do protokółu szacunkowego winno być dołączone oświadczenie parcelantów o zrzeczeniu się prawa do nabycia tych materiałów.

IX. Sprawozdawczość.

W miarę ustalania szacunku winien Dział Rolnictwa i Reform Rolnych na podstawie otrzymywanych z powiatów operatów szacunkowych sporządzać wykazy rozrachunkowe i przekazywać je do Państwowego Banku Rolnego z wyjątkiem operatów przemysłu rolnego, które zostaną przesłane do Banku po ustaleniu faktycznej wartości.

O postępach powyższej akcji należy składać miesięczne sprawozdania do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

w z. Minister:

St. Kowalewski

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 107. Tel. 887-84. Cena zł 35.

Konto P. K. O. I — 1888. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

PWZG, Warszawa, Tamka 3. 3.000. Zam. 3882. 1.48.